

LBRIS

We know
books

stânga © Milwaukee Police Dept./Orange County Register via ZUMA Wire;
dreapta, prin amabilitatea autoarei și a familiei acesteia

DORIS PAYNE
ȘI ZELDA LOCKHART

DIAMANTUL DORIS

POVESTEA ADEVĂRATĂ A UNEI FAIMOASE
HOAȚE DE BIJUTERII

Payne, Doris

Diamantul Doris: povestea adevărată a unei faimoase hoațe de bijuterii /

Doris Payne cu Zelda Lockhart. - București : RAO Distribuție, 2021

ISBN 978-606-006-649-1

I. Lockhart, Zelda

929

RAO Distribuție

Str. Bărgăului nr. 9-11, sector 1, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

DORIS PAYNE și ZELDA LOCKHART

*Diamond Doris**The true Story of the World's Most Notorious Jewel Thief*

Copyright © Publicat prin înțelegere cu Amistad,

aparținând editurii HarperCollins

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză

Adania Folea prin Lingua Connexion

*Diamantul Doris**Povestea adevărată a unei faimoase hoațe de bijuterii*

© RAO Distribuție, 2020

Pentru versiunea în limba română

2021

ISBN 978-606-006-649-1

Pentru Blair Berk,

o femeie modestă și inimoasă

CUPRINS

Prolog: TEREN MINAT	11	Partea a III-a: TĂIETURA	132
Aprilie 1956	12	Capitolul 14: Ascensiunea la nivel internațional	133
Partea I: CULOAREA	17	Capitolul 15: Febra diamantelor	151
Capitolul 1: Nu m-am născut hoată de bijuterii	18	Capitolul 16: Reîntoarcerea la Pruncul Isus	169
Capitolul 2: Lăcomia	24	Capitolul 17: Diferențe de opinie	176
Capitolul 3: Declarația mea de război	31	Capitolul 18: Mi-oi fi ieșit din mână?	181
Capitolul 4: Domnul Benjamin	38	Capitolul 19: Închizând ochii la dezastru	193
Partea a II-a: CLARITATEA	45	Partea a IV-a: CARATELE	200
Capitolul 5: O escroacă în devenire	46	Capitolul 20: Prinsă în capcană	201
Capitolul 6: Evadarea	51	Capitolul 21: Spune-le oamenilor ceea ce vor să audă	215
Capitolul 7: Prima mea lovitură	64	Capitolul 22: Diamantele din Tokyo și haina de mohair	220
Capitolul 8: Eleganță și lașitate	70	Capitolul 23: Joc pe termen lung	226
Capitolul 9: Devin din ce în ce mai pricepută	78	Capitolul 24: Turnători	240
Capitolul 10: Trecerea la un nivel superior	89	Capitolul 25: Revelații	245
Capitolul 11: Când rasa ți se pune contra	104	Epilog: DVVS	254
Capitolul 12: Oi fi având tu relații, dar nu ești stăpânul meu	114	Decembrie 2018	255
Capitolul 13: Legături de familie și asociați	123	<i>Mulțumiri</i>	256
		<i>Despre autoare</i>	257

CAPITOLUL 1

NU M-AM NĂSCUT
HOAȚĂ DE BIJUTERII

M-AM NĂSCUT ÎNTRE PISCURILE unor munți magnifici, în perioada dintre cele două războaie mondiale. Tatăl meu lucra în minele de cărbuni, pe vremea când cărbunii erau o sursă de bogăție a țării. Negri, amerindieni și diverse soiuri de europeni locuiau în același oraș și munceau împreună, cot la cot. Locuințele lor, care le erau asigurate de compania minieră din Slab Fork, Virginia de Vest, erau decente, chiar drăguțe. Casa noastră, aflată pe Slab Fork Road, avea patru dormitoare, o sufragerie, o cameră de zi, o bucătărie cu cămară și o baie cu cadă și apă curentă. Pentru încălzire aveam două șeminee, plus soba din bucătărie. Viața noastră nu semăna câtuși de puțin cu imaginea dezolantă pe care o au oamenii, în general, când se gândesc la orașele miniere de odinioară.

În afară de asta, femeile din Slab Fork se bucurau de un anumit statut. Erau stilate, copiii lor erau curați și bine îngrijiți și aveau în casă tot felul de lucruri frumoase, precum bibelouri și broderii. Se inspirau din revistele *Town & Country* și *Harper's Bazaar*, pe care le primeau lunar prin poștă. Maică-mea se folosea de aceste reviste ca să ne învețe pe mine și pe soră-mea mai mare, Louise, cum să ne

purtăm și cum să ne îmbrăcăm în societate, cum să aranjăm masa și casa cât mai șic, astfel încât să reflecte un mod de viață prosper și rafinat.

La fel cum se întâmplă pretutindeni, sub învelișul acesta exterior, care părea cât se poate de respectabil, exista un substrat care uneori contrazicea aparențele. Copiii, firește, nu pricepeau cum stau lucrurile. Noi îi vedeam pe adulți ca pe niște persoane care ne îngrijeau și ne ofereau un acoperiș deasupra capului, însă multe femei se culcau cu soții altora. Unele dintre ele aveau și soț, și amant, iar aceștia știau unul de celălalt și nimeni nu se supăra. Tatăl meu însă nu se număra printre aceștia. Maică-mea era o indiană frumoasă și rafinată; avea părul lung până la brâu și îl purta împletit în două cozi groase, pe care și le răsucea în jurul tâmplilor, pentru că taică-meu nu-i dădea voie să-l poarte despletit decât noaptea, în dormitor.

Pe vremea aceea nu cunoșteam cuvântul „agresiv“, dar eram conștientă că tata se purta urât cu mama. Într-o zi, pe când aveam vreo patru ani, mă jucam în curte cu Louise, care primise sarcina de a avea grijă de mine. De obicei, mama mă așeza în leagănul de pe verandă sau în curte, de unde o puteam urmări cu privirea până la prăvălia domnului Benjamin și înapoi. Domnul Benjamin era un evreu cumsecade care se stabilise în Slab Fork și își deschisese o prăvălie ce făcea concurență magazinului deținut de compania minieră. Acesta din urmă n-avea niciodată tot ceea ce-și doreau clienții de culoare, în schimb domnul Benjamin vindea picioare de porc, costume de stofă viu colorate, cum le plăceau negrilor, și orice altceva îți mai putea trece prin cap.

În ziua aceea, taică-meu s-a dat jos din camionul care îl aducea de la lucru și a întrebat-o pe Louise:

– Unde-i maică-ta?

Sora mea avea doar șapte ani, dar mie mi se părea foarte mare.

Ea i-a explicat lui tata:

– S-a dus să cumpere ceva de la prăvălia domnului Benjamin.

A zis că se întoarce numaidecât.

M-am oprit din joaca mea cu bețișoarele prin iarbă și m-am dus repede lângă Louise, fiindcă simțeam că tatei i se schimbase brusc starea de spirit. Stătea neclintit, ca o statuie și o urmărea din priviri pe mama, care venea agale pe stradă, spre casă. În clipa când a ajuns la poartă, tata s-a repezit la ea și, cu pumnul lui greu ca un ciocan, a lovit-o drept în creștet. Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Parcă pe mine m-a izbit în moalele capului. Am dat fuga la el și l-am înhățat de cracul pantalonului. Era un bărbat înalt și masiv. Eu eram o copilă pipernicită, o biată „mogâldeață“, cum îi plăcea tatei să-mi spună. A continuat s-o lovească, până când mama s-a prăbușit la pământ. N-am să uit niciodată cât de neputincioasă m-am simțit în momentul acela. Mă uitam la mama mea și nu știam dacă mai trăiește sau nu. Am tras o spaimă grozavă. Atunci mi-am dat seama de un lucru: trebuia să o protejiez cu orice preț. Din momentul acela, mi-am promis că o să fiu mereu alături de ea. Mă gândeam că tata n-o s-o lovească de față cu mica lui „mogâldeață“.

ALBERT ERA CEL MAI MARE dintre cei patru frați ai mei; după el urmau soră-mea, Louise, apoi frații mei Clarence și David Junior și, în fine, eu, cea mai mică. Eram născuți unul după altul, la intervale atât de scurte, încât era clar că mama doar cât apuca să-și revină după o naștere și rămânea din nou însărcinată. Timp de șapte ani însă, am avut-o doar pentru mine. Până să apară în peisaj mezinul Johnny.

M-am supărat grozav când acesta a venit pe lume și i-a captat toată atenția mamei. Plângea întruna, iar ea îl lua în brațe ca să-l liniștească, ceea ce nu-mi convenea câtuși de puțin. Altădată îmi dădea mie piureul de mere și îmi spunea că pot să-l hrănesc eu, dacă vreau. Presupun că încerca să mă facă să mă simt utilă, dar când o auzeam spunându-le în șoaptă prietenelor sale că sunt geloasă pe cel mic, mâncam singură tot bolul cu piure. Oricum, nu m-am dezlipit de ea nici după ce s-a născut Johnny. El era doar un bebeluș – cum putea s-o apere pe mama? Dimpotrivă, am devenit și mai protectoare cu ea.

Când am ajuns la vârsta de opt ani, Johnny și-a intrat în sfârșit în rutina somnului de după-amiază; acelea erau momentele cele mai frumoase, când o aveam pe mama doar pentru mine. Atunci obișnuiam să mă cocoț în picioare pe un scaun, ca să fiu la nivelul ei și suflam pe geamul de la bucătărie, să se aburească, după care desenam cu degetul pe sticla aburită, în timp ce mama trebăluia prin bucătărie.

Într-o zi de sfârșit de octombrie, mă afluam, ca de obicei, cu mama în bucătărie. Eu stăteam în picioare pe scaun și mă uitam afară, pe fereastră. Am aruncat o privire spre grădină și spre șopronul care, primăvara și vara, era locul meu preferat de joacă, dar care acum urma să-și reintre în funcție, și anume aceea de a adăposti lemnele peste iarnă. Am observat că vaca doamnei Dickson intrase în grădina noastră, pe straturile cu roșii. Roșiile se numărau printre puținele chestii care încă mai creșteau în această perioadă a anului.

Auzisem povestea cu vaca aceea care a sărit peste lună, așa că m-am desprins de „poalele“ mamei și mi-am scos șnurul de la pantalonașii de pe mine. Aveam de gând să fac din el un laț cu care să prind coada vacii, pe care și-o vântura de colo-colo, la ușa șopronului. Nu voiam să mănânce roșiile mamei, așa că mi-am propus s-o azvârl peste lună.

Așa că iată-mă în grădina, pășind cu genunchii crăcănați, ca să nu-mi alunecă pantalonașii de pe mine și apropiindu-mă pe furis de coada vacii, care se bălăbănea de colo-colo. Am dat s-o prind și s-o leg cu șnurul, dar în secunda următoare, vaca lovi cu copitele și mie mi s-a rupt filmul. Se pare că m-a izbit de ușa șopronului cu atâta forță, încât a scos ușa din țâțâni. Când mi-am venit în fire, m-am ridicat de pe jos și am luat-o la fugă spre casă, răcnind în gura mare: „Mamă, vaca m-a azvârlit peste lună!”

Mama urmărise pe fereastră toată scena, întrebându-se probabil ce aveam de gând să fac și, când am năvălit în bucătărie, am găsit-o hohotind de râs.

— Ce-a fost în capul tău, pentru numele lui Dumnezeu?

Apoi mi-a spus că, atunci când a văzut cum a dat vaca din copite, n-a știut dacă eram călare pe ea sau eram lipită de ușa șopronului. Pur și simplu, se prăpădea de râs când îmi spunea toate astea.

Vaca pe care uneltisem s-o azvârl hăt, departe, peste lună, a sfârșit prin a-și bate joc de mine. Eram mânjită cu balegă din cap până-n picioare, pantalonașii îmi alunecaseră până jos, la glezne, rochița mi se mototolise și mi se ridicase până la subsuori, iar coatele îmi erau julite de la căzătură. Micul Johnny continua să doarmă nestingherit în pătuțul lui. Situația nu mi se părea deloc amuzantă; aș fi vrut să vadă că vaca aia afurisită avea de gând să-i mănânce roșiile și că eu pot s-o protejez.

Nu se întâmpla zilnic ca tata s-o bată pe mama, dar în mod evident ea era captivă. Tata nu-i dădea voie să vorbească cu niciun bărbat și nici să stea la taifas cu alte femei. De-aici am învățat, încă de la o vârstă fragedă, că agresorii caută să te izoleze de restul lumii. În zilele respective, obișnuiam să mă refugiez în șopronul din grădina – grădina unde primăvara și vara cârmăzul¹ creștea în voie, alături de roșii și castraveți.

¹ Cărmăz – plantă erbacee originară din America de Nord, considerată dăunătoare pentru că poate fi otrăvitoare dacă e consumată crudă (n.tr.)

În șopron aveam un fier de călcat electric și tot felul de alte jucării ce imitau obiecte reale din gospodărie, inclusiv un soț imaginar, pe nume Vernon. Ideea mi-a venit de la piesa de teatru pusă în scenă la noi la școală, în care promisem rolul de soție a colegului meu, Vernon Burks. Aveam o imaginație atât de bogată, încât eram absolut convinsă că Vernon e soțul meu. Și nimeni nu m-a contrazis, după terminarea piesei de teatru.

Odată ajunsă în șopron, îl băteam pe Vernon așa cum socoteam că ar trebui să-l bată maică-mea pe tata, ca să-și ia revanșa. Aveam pregătită o grămadă de pietre, la care apelam ori de câte ori mi se năzărea că soțul meu imaginar a greșit cu ceva. Mama îmi dădea resturile de mâncare rămase de la masă, așa că mă jucam de-a soțul și soția care iau cina, iar dacă Vernon se atinge de bucate înainte să-i dau eu voie, îl băteam de-i suna apa-n cap. Dacă, în timp ce găteam, îmi spunea te miri ce, aruncam cu mâncarea fierbinte în el. Asta îmi dădea un sentiment de imensă satisfacție, de parcă era tăică-meu în locul lui și aveam șansa să-l pedepsesc în felul ăsta. Am înțeles de-acum că nici măcar pe bărbații protectori și de nădejde nu-i poți lăsa să creadă vreo clipă că ei sunt stăpâni în casă. Când mama a trecut într-o zi prin dreptul șopronului și m-a auzit cum îl băteam și țipam la Vernon, a exclamat:

— O, Doamne, nu-mi spune că am dat naștere unui diavol!

Știam încă de mică, fără niciun dubiu, că misiunea mea era s-o protejez pe mama. Și mai știam, de asemenea, că niciun bărbat n-o să mă țină captivă în casa mea, n-o să mă bată și n-o să mă agreseze în niciun fel —, iar dacă vreunul va îndrăzni să se atingă de mine, o să regret amarnic.

CAPITOLUL 2

LĂCOMIA

PE VREMEA ACEEA, VIRGINIA DE VEST ERA RENUMITĂ pentru școlile sale, cele mai bune din țară. Dacă nu-ți dădeai copilul la școală, erai amendat cu trei dolari pentru fiecare zi de absență. Însă cu timpul, pe măsură ce tot mai multe familii, albe și de culoare, emigrau aici din Sud, profitând de cererea din ce în ce mai mare de forță de muncă în minele de cărbuni din munți, calitatea educației a început să scadă.

Pe munte, în apropierea minei de cărbuni, erau ridicate barăci menite să-i adăpostească pe nou-veniți. Desigur, nu se puteau compara cu casa noastră. Era o anume familie — nu mai țin minte câți copii aveau, dar știu că erau o grămadă. Copiii aveau pielea albă, părul negru și arătau cu toții la fel. O fetiță cam de vârsta mea, mai ales, mi se părea foarte tristă, nu venea niciodată la școală și părea mereu flămândă. Cam în acea perioadă orașelele miniere din Virginia de Vest au început să semene cu niște mahalale, căpătând reputația unor comunități sărace și promiscue. Marile companii miniere, în lăcomia lor, făceau bani cu ghiotura pe spinarea amărăților care se angajau în speranța unei vieți mai bune, dar nu dădeau doi bani pe îmbunătățirea condițiilor lor de trai sau de muncă.

Într-o dimineață de toamnă mă aflam în clasă, dar nu eram atentă la lecție. Eram în clasa a șasea. Contemplam pe fereastră frunzele

roșii, galbene și portocalii, ce contrastau strident cu albastrul cerului. Diminețile acelea erau cele mai frumoase, toamna fiind anotimpul meu preferat, de-a dreptul magnific acolo, sus, pe munte.

Profesoara mea, domnișoara MacArthur, era o femeie înaltă și subțire, albă, cu părul blond-argintiu, pe care și-l purta strâns în coc. Ținea mereu pe catedră o Biblie, alături de manualele de matematică, istorie și literatură. În orașelul nostru era o biserică baptistă, dar noi nu mergeam niciodată acolo. Mama se mulțumea să recite liturghia catolică pe care și-o aducea aminte din propria-i copilărie și să mă avertizeze că, dacă nu-s cuminte, Pruncul Isus o să se supere pe mine. La asta se rezumau cunoștințele mele în materie de Scriptură.

Vocea aspră a doamnei MacArthur, cu accentul ei specific Virginiei de Vest, te putea intimida strașnic. „Doris Payne, ochii la mine!” Subiectul lecției de istorie din ziua aceea era lăcomia. Profesoara stătea în picioare în fața clasei, în rochia ei gri, călcată impecabil și încheiată până la gât. Nu se ruja niciodată, n-avea nici urmă de simț estetic în materie de vestimentație și îi plăcea să citeze din Biblie, cu accentul ei sfredelitor.

— Luca 12:15: „Fiți atenți și păziți-vă de orice lăcomie, căci viața unui om nu stă în belșugul avuțiilor lui!”

Mi-am proptit bărbia în palmă. *Ție ți-e ușor să zici asta, pentru că n-ai nimic.*

După prânz, domnișoara MacArthur ne-a vorbit despre mine-rit, care era principala îndeletnicire prin partea locului. Ne-a prezentat diferite ramuri ale industriei miniere — minele de cărbuni, de țitei, de aur sau de diamante.

Vorbea pe un ton foarte serios, ca de predică, gesticulând întruna. „Sclavii munceau în mină pentru faraoni.”

Se duse la harta în culori pastelate și ne arătă locurile din Africa unde se găseau mine de diamante.

— Nu trebuie să trudiți ca să vă îmbogățiți, copiii. Făcu un gest cu mâna, de parcă ar fi înfipt un țăruiș în pământ. Sădiți doar roadele necesare familiei voastre — își ridică brusc mâna, cu o smucitură — și culegeți doar atât cât vă e de trebuință vouă și familiei voastre.

De la un timp, toți copiii din clasă începură să se foiască, așteptând să sune clopoțelul. Prietena mea, Lil, își ținea mâna la gură, abținându-se să râdă.

— Luca 12:21 spune: „Așa este cel care adună pentru sine, dar care nu este bogat înaintea lui Dumnezeu“.

Atunci am ridicat mâna deasupra capului, agitând-o prin aer.

Domnișoara MacArthur scoase un oftat prelung înainte să-mi dea cuvântul.

— Da, Doris.

— Atunci Compania Raleigh adună bogății din mină, iar tăticii noștri sunt sclavi, fiindcă scot cărbunele din pământ?

Toată clasa izbucni în râs. Profesoara m-a trimis acasă, cu un bilețel adresat mamei. Eu însă i l-am dat lui tata, care nu știa să citească.

A doua zi dimineața, tata se urcă în camionul care îl ducea la muncă. Avea la el suferțașul cu mâncarea de prânz, iar pe cap purta pălăria lui cu boruri tari și lampa frontală, care era atât de murdară de praf de cărbune, încât nici nu știam ce culoare avusese la început. Camionul urma să-l ducă la mina din Beckley, aflată la vreo cincisprezece kilometri distanță de casă. În ziua aceea, domnișoara MacArthur se întrerupsese brusc, la mijlocul lecției. Noi, copiii, n-am știut ce se întâmplă până când ne-am dat seama că asculta alarma aeriană care începuse cu un șuierat domol, dar apoi deveni tot mai stridentă, aproape asurzitoare. Alarma se declanșa doar atunci când avea loc vreun accident în vreuna dintre minele Companiei Raleigh. Am simțit că mi se strânge stomacul.

Sirena încetă, iar domnișoara MacArthur își continuă lecția. Din când în când, arunca o privire spre fereastră și spre ușa clasei. Cum pe stradă era liniște, probabil că nu era vorba despre mina din Slab Fork, însă taică-meu și majoritatea bărbaților se aflau la Beckley în ziua aceea.

Eu și cei cinci frați ai mei, în total șase bucăți de Payne, ne-am pornit spre casă împreună cu frații Lester, vecinii noștri, care erau opt la număr. Am intrat în prăvălia domnului Benjamin, care ne-a făcut semn cu mâna să ieșim degrabă. „Mergeți acasă cât de repede. S-a petrecut un accident la Beckley.“

Acasă ne aștepta un bilețel lăsat de mama: „Augustus a fost rănit. Trăiește. Mă duc la Beckley.“

ÎN DIMINEAȚA URMĂTOARE, LOUISE se așeză la masă și ne citi din ziar: „Explozia a ucis două persoane: Jackson Lester, de patruzeci și doi de ani, din Slab Fork, și Mason Bond, de patruzeci de ani, tot din Slab Fork. Alte cinci persoane au fost rănite. Senatorul ales, M. M. Neely, spune că accidentul de ieri este încă un motiv pentru a impune în Camera Reprezentanților un set de măsuri de siguranță obligatorii în minele din Virginia de Vest“.

În accidentul cu pricina, tata își prinsese piciorul și mâna dreaptă sub plăcile de ardezie prăbușite din tavan. Îl detestam pentru ceea ce-i făcea mamei mele, dar adevărul era că se îngrijea să nu ne lipsească nimic. Aveam pantofi de mers la școală, pantofi de duminică, aveam mașină de spălat cu storcător și așternuturi frumoase. Tatăl băieților Lester fusese ucis în accidentul din mină. Mă simțeam oarecum vinovată, cum stăteam acolo cu Louise și cu restul fraților mei. Uneori îmi imaginam că îl rănesc pe tata, ca s-o lase în pace pe mama. Voiam să-l pedepsesc cumva, dar tot nu-mi

doream să fie strivit sub un morman de dărâmături, ca sclavii care construiau templele faraonilor.

PE DURATA CONVALESCENȚEI TATĂLUI MEU, ne-am făcut bagajele și am mers, toată familia, în Mount Airy, Carolina de Nord, să stăm la bunică-mea. Aceasta locuia la țară și avea mult pământ, ce se întindea până la casa mătușii Reece. Acolo erau găini și porci și o grămadă de copaci bătrâni, cu ramuri crăcănate, în care era o plăcere să te cațări. Tata se purta mult mai blajin. Promise o sumă de bani în urma accidentului, din care le cumpără cu mări-nimie cadouri și alimente mamei și surorii sale. Obişnuia să vină la bucătărie, unde mama și bunica pregăteau micul dejun și să le dea bună dimineața — lucru care nu-i stătea în obicei. În acea perioadă l-am văzut mai fericit decât oricând.

ÎN SEARA DE 7 DECEMBRIE 1941, eram singură în casa bunicii. Toți ceilalți se duseseră la mătușa Reece, la cină. Şuşotiseră între ei toată ziua. M-am gândit că o fi vorba despre vreun subiect prea delicat pentru vârsta mea, ca de pildă banii sau o chestie din alea pe care maică-mea le numea „treburi de oameni mari“. Înainte de plecare, mama mi-a spus:

– Ia-ți paltonul pe tine, Mogâldeață.

Dar mie nu-mi păsa de discuțiile lor de oameni mari, așa că i-am spus să meargă fără mine. Îmi convenea să rămân singură și să ascult radioul.

Tocmai se difuza piesa „Chattanooga Choo Choo“, a lui Glen Miller. Îmi bătaiam trupul sfrijit în mijlocul camerei, prefăcându-mă că dansez cu un partener. Apoi a urmat buletinul de știri

și am înțeles despre ce şuşoteau ai mei. Se auzi glasul unui bărbat: „Președintele Roosevelt a afirmat azi, într-o declarație oficială, că japonezii au atacat Pearl Harbor, Hawaii, pe cale aeriană.“

Trupul îmi fu străbătut de un fior, din cap până-n picioare. Mi-am adus aminte că tata și domnul Withers, vecinul nostru, spuneau că vin japonezii, care or să cucerească întreaga lume. Am deschis ușa și am dat fuga în stradă, să văd dacă nu se zăresc tancurile cotropitorilor, cu luminile lor orbitoare. N-am văzut însă nimic altceva decât luminile din casa mătușii Reece. În Slab Fork, nopțile erau așa de întunecoase doar dacă mergeai la marginea orașului. În rest, străzile erau puternic luminate de la becurile din casele oamenilor și din mină, precum și de la firmele cu reclame luminoase, înșiruite de-o parte și de alta a drumului. Aici însă, în Mount Airy, întunericul era atât de adânc, încât aveai impresia că înoți într-o mare de cerneală. A trebuit să stau nemișcată câteva secunde, ca să mă pot orienta în beznă. Mi-am dat capul pe spate, să văd dacă nu cumva cad bombe din cer. Dar nu se zăreau decât stelele reci. Mi-am zis că e prea întuneric ca să pot vedea bombele, așa că, fără să-mi iau paltonul pe mine, am tăiat-o la fugă spre casa mătușii Reece, zbierând ca din gură de șarpe: „Vin japonezii!“ Credeam că mi-a sosit sfârșitul. Bineînțeles, toată lumea știa cum stau lucrurile, în afară de mine.

În câteva săptămâni, tata a început să se înzdrăvenească și a venit timpul să se întoarcă la muncă, în mină. Mama spuse într-o zi:

– În curând mergem acasă, se apropie Anul Nou.

Din nou am avut senzația aceea de panică, parcă mi s-a pus un nod în stomac.

– Eu nu plec nicăieri! am strigat eu. Rămân aici, cu mama. Toți au râs, crezând că mă temeam în continuare de japonezi, dar în realitate eu nu voiam să mă întorc la lucrurile care se întâmplau la noi acasă.